

Oğlan ve Küçük Balıkçıl

Aysel Banu YAVUZAL

Ođlan ve Kűçűk Balıkçıl

Aysel Banu YAVUZAL

Her sabah Leo adında bir ođlan, omzunda tuval antası sallanarak akıllı yoldan sulak alana yürürdü. Sarı yağmur izmeleri ahşap yürüyüş yolunun nemli tahtalarında gıcırdardı. Yolun iki yanında uzun sazlar fısıldar, su ise geniş, yumuşak gökyüzünün altında ayna gibi parıldardı. Leo bu sessiz yeri her yerden ok severdi.

Leo dokuz yaşındaydı; küçük ve ince yapılı, sıcak açık kahverengi tenli, kısa siyah saçlı ve kaküllüydü. Yuvarlak burnunda birkaç çil vardı. Kırmızı tişörtünü ve zeytin yeşili şortunu giyerdi; çantasında bir eskiz defteri ve kalemler taşırdı. Sulak alandaki her kuşu, her sazı ve her su kıvrımını çizmek istiyordu.

İlk sabahı, Leo düz bir kütüğe oturup defterini açtı. Birden sazların arasından küçük bir balıkçıl çıktı. Yumuşak mavi-gri tüyleri, beyaz bir göğsü, uzun ince bacakları ve yuvarlak kehribar gözleri vardı. Başında incecik tüylerden küçük bir tepelik dalgalanıyordu. "Merhaba," diye fısıldadı Leo. Balıkçıl bir kez göz kırptı ve uçup gitti.

Salı günü Leo geri geldi ve aynı kütükte hiç kıpırdamadan oturdu. Kalemını sayfanın üstüne koydu ve neredeyse hiç hareket etmedi. Küçük balıkçıl sazların arasından bakıyordu; yuvarlak kehribar gözlerinden biri onu izliyordu. Leo nefesini tuttu. Balıkçıl dikkatle bir adım attı, sonra bir adım daha, sonra kanatlarını açıp havalandı.

"Çok hızlı," dedi Leo yumuşak bir sesle. "Daha sessiz olmalıyım." O gece evde hareketsiz oturma alıştırmaları yaptı; kıpırdamadan yavaşça yüze kadar saydı. Küçük kız kardeşi kıkırdayıp ona heykel gibi görüldüğünü söyledi. Leo gülümsedi ve saymaya devam etti, çünkü küçük balıkçılı yeniden görmek için bir planı vardı.

Çarşamba günü Leo daha da hareketsiz oturdu. Balıkçılın gagası için hızlı bir çizgi çizdi, sonra durdu. Balıkçıl su kenarında üç yavaş adım attı. Uzun ince bacaklarını yükseğe ve dikkatle kaldırdı. Leo bacağındaki küçük gümüş halkanın ışıktan parladığını gördü. Sonra uzaklarda bir köpek havladı ve balıkçıl uçup gitti.

Leo pes etmedi. Her gün izledi ve bekledi, balıkçılın sessiz hallerini öğrendi. Uzun sazların yanındaki sığ suyu sevdiğini fark etti. Dinlenirken tek bacağı üzerinde durduğunu ve yumuşak mavi-gri tüylerini kabarttığını fark etti. "Bana sabrı öğretiyorsun," diye fısıldadı Leo ve her ayrıntıyı defterine çizdi.

Cuma günü balıkçıl her zamankinden daha yakına yürüdü. Leo'nun kütüğünün yanında durdu ve başını yana eğdi; yuvarlak kehribar gözleri onu inceliyordu. Leo'nun kalbi hızla çarptı ama kıpırdamadı. Yavaşça kalemi sayfada ilerledi. Beyaz göğsü, ince sivri gagayı ve incecik tepeliği çizdi. Küçük balıkçıl, sanki ona güveniyormuş gibi orada kaldı.

O günden sonra balıkçıl her sabah sığ suya geldi. Leo, küçük mavi-gri dostunun eskizleriyle sayfa üstüne sayfa doldurdu. Suyu, uzun sazları ve pembeye dönen gökyüzünü çizdi. Balıkçılın iskelenin yanında küçük balıklar yakalamayı sevdiğini keşfetti. Sabırla izlemek, ona koca bir sulak alan dünyasının kapılarını açıyordu.

Bir gün Leo'nun öğretmeni Bayan Rivera, sessizlik saatinde onun çizim yaptığını fark etti. Kıvrıkcık saçları gevşek bir topuzdaydı ve ince yuvarlak gözlükler takıyordu. "Bakabilir miyim?" diye sordu nazıkçe. Leo defterini ona uzattı; çilli burnu pembeye döndü. Bayan Rivera sayfaları yavaşça karıştırdı. "Leo," dedi, "bunlar harika. Sulak alanı çok güzel yakalamışsın."

Bayan Rivera sıcak bir gülümsemeyle gülümsedi; gözlüklerinin ardındaki yeşil gözleri parlıyordu. "Bunları okul sergimizde paylaşmak ister misin?" diye sordu. Leo'nun gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi? Balıkçıl çizimlerimi?" "Hepsini," dedi. O öğleden sonra Leo, arkadaşı Maya'ya küçük balıkçılı anlattı. Maya sırttı; koyu gözleri heyecanla parıldadı.

Maya turuncu kapüşonlusunu giymişti ve yeşil sırt çantasını taşıyordu; enerjile yerinde duramıyordu. "O kadar uzun süre hareketsiz mi oturdun?" diye sordu şaşkınlıkla. Leo güldü. "Birçok gün sürdü. Başta balıkçıl her seferinde uçup gidiyordu." Maya yavaşça başını salladı. "Yani sabırlı olmak onun yaklaşmasını mı sağladı?" dedi. "Bu, bütün hafta duyduğum en havalı şey."

Leo ve Maya birlikte okul salonunda sergiyi kurdular. Eskizlerini büyük beyaz panolara iğnelediler: mavi-gri tüyleriyle küçük balıkçıl, parlayan su ve uzun yeşil sazlar. Maya her resmi düzeltmeye yardım etti. Bayan Rivera parlak mavi bir masa örtüsü getirdi. Leo küçük bir karta şöyle yazdı: "Sabır ve sessiz gözler, doğanın yaklaşmasına izin verir."

Sergi günü çocuklar Leo'nun çizimlerinin etrafında toplandılar. "Bu gerçekten bir balıkçıl mı?" diye sordu biri. "Bu kadar yaklaşmayı nasıl başardın?" Leo kırmızı tişörtü ve sarı çizmeleriyle gururla durdu. Onlara hareketsiz oturmayı, yüze kadar saymayı ve balıkçılın her gün biraz daha yaklaşmasını izlemeyi anlattı. Arkadaşları gözleri kocaman açılmış halde dinlediler.

"Sulak alan harika şeylerle dolu," dedi Leo, "onları görecek kadar sabırlı olursan." Maya küçük eskiz defterleri dağıttı ve çocuklar en sevdikleri resimleri çizdiler. Bayan Rivera Leo'ya gülümsedi. Küçük balıkçıl sergide değildi ama Leo onun sazların yanında, parlayan suda ince bir bacağı üzerinde durup beklediğini biliyordu.

O akşam Leo, çantası omzunda, çakıllı yoldan eve yürüdü. Sazlar fısıldadı ve gün batımında su altın rengine döndü. Kehribar gözlü, incecik tepelikli küçük balıkçılı düşündü. Eskiz defteri doluydu ama her zaman daha fazla sayfa ve daha nice sessiz sabahlar olacaktı.